

Implicacions sobre la no-conversió automàtica de funcionaris interins: Anàlisi de les darreres Sentències de la Sala Tercera del Tribunal Suprem de 25 de febrer i 4 de març de 2025

La Sala Tercera Tribunal Suprem ha donat resposta al debat sobre la pretesa conversió automàtica dels funcionaris interins a través de dues recents Sentències que es varen donar a conèixer ara fa unes setmanes. Aquestes resolucions sobrevenen enmig d'un clima d'incertesa jurídica ocasionat pels darrers pronunciaments del TJUE de l'any 2024 sobre la temporalitat a l'Estat Espanyol i, més concretament, de la darrera d'aquestes: la **STJUE Sala Sisena de 13 de juny de 2024 (assumptes acumulats C-331/22 i 332/22)**.

El passat mes de juny, ell TJUE va concloure una resposta que semblava esperonar les pretensions de les reclamacions dels interins, doncs semblava obrir la porta a que es pogués valorar amb una raonament que ja estipulava un parell de reserves i/o cauteles de profunditat: (sic.) "*(...) a falta de medidas adecuadas en el Derecho nacional para prevenir y, en su caso, sancionar, conforme a la cláusula 5, los abusos derivados de la utilización de sucesivos contratos o relaciones de empleo de duración determinada, la conversión de esos sucesivos contratos o relaciones de empleo de duración determinada en contratos o relaciones de empleo por tiempo indefinido puede constituir tal medida, siempre que esa conversión no implique una interpretación contra legem del Derecho nacional.*".

O sigui, que en primer lloc caldria constatar una falta de d'altres mesures adients dins el Dret nacional intern, i que la conversió no impliqui una interpretació *contra legem* de la legislació interna, incloent dins això el text constitucional.

D'entrada, aquesta interpretació presenta clares limitacions, ja que el Dret Espanyol de la funció pública es troba molt robusta amb les implicacions que dimanen de la Carta Magna de 1978 a l'hora de determinar l'accés a la funció pública pels principis de mèrit i capacitat dins del catàleg de drets fonamentals, concretament, a l'article 23 CE, el que donava peu a vaticinar que la Sala Tercera del Tribunal Suprem pogués realment innovar de poc la seva doctrina que ja havíem conegut anteriorment en ocasió de d'altres recursos. Tanmateix, alguns precedents recents en l'ordre jurisdiccional social i la

reiterada crítica del TJUE al problema endèmic de l'abús de la temporalitat donaven certes esperances cap a un clima reformador i/o d'obertura jurídica.

Anem a veure doncs què n'ha dit la Sala Tercera del Tribunal Suprem a les seves dues darreres Sentències d'enguany:

- **STS, Sala 3^a, n° 197/2025 de 25 de febrer, rec. 4436/2024 (MP: Lucas Murillo de la Cueva)**

El cas versa sobre una funcionària que portava més de 13 anys en un lloc de treball a la Conselleria d'Educació Cultura i Esports de la Junta de Castella i la Manxa, sense que se li convoqués mai la plaça, fins que fou cessada al cobrir-se la plaça. Va denunciar que havia sofert un abús de la temporalitat, i que calia que se li reconeixes la condició de personal titular amb fixesa de plantilla o que se la indemnitzés. El TSJ Castella i la Manxa va desestimar el recurs contenciós-administratiu i es va promoure recurs de cassació. Tanmateix, abans de resoldre's el recurs, la recurrent va interessar que es promogués qüestió prejudicial per tal d'aclarir aspectes i consideracions derivades de la STJUE de 13 de juny de 2024.

El Tribunal Suprem, en primer terme, refusa haver de remetre qüestió prejudicial com suggereix la recurrent considerant que la interpretació donada per Luxemburg en aquest darrer pronunciament és (sic.) "*de claridad cristalina*", tota vegada que segueix la desestimació del recurs manifestant que per tal que hi hagi abús de nomenaments temporals s'han de posar en relació a les necessitats estructurals o circumstancials que hi hagi, i que cal sempre efectuar un examen de circumstàncies singulars per veure si es produeix o no l'abús (entre altres, **STS, Sala Tercera, n° 1449/2021 de 10 de desembre**). En quant a la legalitat del cessament per cobertura reglamentària i/o amortització de la plaça (per totes, **STS, Sala Tercera, n° 1425/2018 de 26 de setembre**), també aprecia que s'ha produït legalment en aquest cas. I finalment, per tal que pugui operar una indemnització, caldrà que s'acreditin els perjudicis soferts per aquesta causa, en la mesura proporcionada o, en el cas que ho estableixi el legislador.

- STS, Sala 3^a, n° 220/2025 de 4 de març, rec. 4230/2024 (MP: Fonseca-Herrero Raimundo)

El cas d'aquesta segona Sentència versa sobre una funcionària interina per vacant que va veure's cessada com a conseqüència de la cobertura degudament convocada i resolta, i que argumentava que el cessament era nul perquè calia haver-se acudir al procés d'estabilització derivat de la Llei 20/2021 de 28 de desembre, i que el cessament no sanciona l'abús produït en la relació temporal successiva, vulnerant el Dret de la UE. En la primera instància, el TSJ Castella i Lleó va confirmar la validesa del cessament, però va reconèixer l'existència d'un abús en la temporalitat injustificat.

El *quid* de l'interès cassacional del recurs promogut rau en si per tal d'apreciar l'existència d'abús en nomenaments és suficient el criteri temporal de perllongament en la interinitat, i si davant d'aquest abús és una mesura adequada el fet de nomenar al perjudicat com a funcionari fix o equiparable, i si això no fos possible, si cabria una indemnització penalitzadora, i quins serien els paràmetres a considerar.

Novament, la Sala Tercera torna a posar de relleu que l'ordenament jurídic no permet convertir el personal temporal en personal de carrera o fixe equiparable sense mediar un procés selectiu legal previst per tal d'accedir a aquesta condició, extrem que no només fora contrari a la llei sinó a la pròpia Constitució, pel que reitera la resposta donada en l'anterior recurs, en el sentit que la indemnització haurà d'ésser acreditada o proporcionada.

Com a conclusió, i davant d'aquests darrers pronunciaments abans comentats, les pretensions dels funcionaris interins es veuen limitades a la indemnització, si procedeix i/o es veu fixada a la Llei, com ocorre en el cas de l'interí cessat en ocasió dels processos selectius de la Llei 20/2021, de 28 de desembre, on ja s'estableix que la no superació d'aquest ha de comportar la indemnització legal fixada en aquest sentit. Del contrari, les situacions autònomes i desvinculades dels esmentats processos caldran un anàlisi més

FERNANDEZADVOCATS

particularitzada d'acord amb els paràmetres de la darrera doctrina del Tribunal Suprem, a expenses de que hi hagi noves reformes legislatives orientades a la sanció específica de l'abús de la temporalitat.

El present article és merament divulgatiu i no suposa assessorament ni compromís d'actualització. Per més informació o assessorament, contacta amb info@fernandezadvocats.es